

מסורת הש"ס

- ↑ שמועות ב: [נעליז יז:];
- ↑ שמועות זא, ב: ז"ל כפר;
- ↑ שמועות ז, מרכסן מ: סוטה;
- ↑ ז"ל יומקן: א) ע"י כ"ס;
- ↑ תפנית יז, [וש"ף, א] ג"ר כשיק;
- ↑ כספר כ"ס מוחק מן ה"א מיוזלז על ר' השפעה וכו'ל אלא המקום אמר אפי כ' יו' ר"ק שורה לקיים הגורס: א) ז"ל אפי אמר, א) (ורויות א), א) (ומדבניז)
- ↑ אשר פדית השמא וכו' כן איתא כסוהיות א: א) כס"י איכא דידע;
- ↑ (דמס, רש"ש: א) דק א, א, א)
- ↑ (דברסין אא), א) (מסחריון א), א)
- ↑ [נמכרד טו, א]

הגהות הב"ח

- ↑ גמ' מנר כ' יסו' לז' לפסרה מיימי אלא ללשחרי: (ב) שם אלא אפי, כ"כ אפי וכלא מתני' קמא: (א) שם יחיד ויחא דישנו בשמיעת קול ואי משום דאין: (ד) רש"י ד"ה ולא לפסרה: (ה) מוספה בעבר לידה: (ו) ד"ה צ"ג וכו' שמוסס הס"ד חל"ס מ"ה אלא לאשתריו ומנענו:

רבינו גרשום

למפשטיא לא מדרב דימי ולא מדרבזי דשעיוא דחיקא הוא דלכתי איכא למיפרך דמעיקרא: אצל א יאי דיעי ביה כנון אשס ודלי שפיר נודע לו: **מונא**. דמחייב לגבוה וכיון דלפשר לשלם לא פטר ליה יוס הכיפורים דנשלומי מנון לא שייכא כפרה: אפרו ב"ס. דליכא מלקות לא פטר ליה יוס הכיפורים: אלא **מעסב**. כיון דנחטא שאין מכיר צו אלא המקום יוה"כ מכפר: **ספק וולדס שעבר עטס יוס הכיפורים לא סיימי**. חטאת העוף על הספק אלמה מנן במתמינן דמיימא: **וולדס חוטאס ה"א**. במסכת נדה צפרק המפלת (דף לא:): **בשעה שהיא כורעת לילד נשבעת שלא מוקץ לבעלה: ולא לפסרה מיימא**. דהא מיכפרה ^(א) בשעת לידה: **נמי פנינא**. דהיינו טעמא דמתיילא לאחר יוה"כ משום דלאו לפסרה אחי: **ספק מלווע**. מפרס במסכת מיר צפרק שני מוריס (דף ס. ב.) דמיימי קרבן וכן מיר שנטמא צספק. ספק מלווע כגון ספק גט קדס עטר לנן לזהרת וטורו ספק בהרת לננן וטמא: **על ו' דברים**. צערכין צפרק י צבעמל (דף טו. ב.): **גג"ג ששל"ן**. סימן שמוסס: ^(א) לא **לפסרה**. דמנגעו איכפר ליה מנער גנגע נחכפר חטאו: **ספק טור**. מיר ספק נטמא ספק לא נטמא דלילו ספק מיר טטור כגון דלמר הריני מיר אס תלד אשמי צן ולא נודע לו אס צן אס צת מני אחיו ואמניו שאס לא היה מיר כעשוי יהא מיר לצסוף ולסוף ל' יציא קרבנו כדמנן צפרק הרני מיר מן הגרוגרות (מיר יג.) ר' שמעון אומר יז אמר אס היה צן קיימא הריני מיר מונה ואס לאו הריני מיר נדצה: **לא יסי**. חטאת העוף הכא על הספק דלמרינן במסכת מיר צפרק שני מוריסס) **דמיימי: מיר חוטא הוא**. שיער עזמו מן היין במסכת תענית צפ' קמא (דף יא.): **לאו לפסרה מייסי**. דהא איכפר ליה שנטמול צנידול שער: **ספק טוטא**. היינו סוטה סתם דספק הוא אס נעמאת אס לא נעמאת: **לא סייסי**. מנחת קנאות:

אושעיא לכל ז חטאת ולא לכל טומאה ולרבי אלעזר בן הקפר דאמר ז'נזיר חוטא הוא מאי איכא למיזמר נזיר כי קא מיימי ויה"כ לאו לכפרה יא מיימי א) ^(א) (לאשתריו באכילת קדשים הוא) [אלא למיחל עליו נזירות טהרה המקום יא] אמר רבי הושעיא לכל חטאתם ולא לכל טומאתם ^(א) (אמר אביי) בוועל מכיר בו רבא אמר סוטה כי מתייא יא לברר עון קא אתיא אלא מעתה עגלה ערופה שעבר עליה יוה"כ וכו' אמר אביי הורג מכיר רבא אמר דאמר ז' ולאראין ז' יכופר לדס אשר שפך בה וגו' רב פאא אמר קרא צכפר לעמך ישראל וגו' ^(א) (ראויה כפרה ז' שחכבר על יוצאי מצרים ^(א) השתא דאמרת חטא שאין מכיר בו אלא המקום יוה"כ לא יכופר כי מתיידע ליה בתר יוה"כ נמי לא יא מיימי חטאת אמר ר' ועיזא רבא מצית אמרת דכתיב קרא ידעיה גבי יא חטאת וגבי נשיא וגבי צבור יא צריכי דאי כתב קרא גבי יחיד הוה אמינא כולהון מיחיד לא אתאן דאיכא למיפרך יא מה ליחיד ישכל קרבנו נקבה נכתוב גבי נשיא ונייתי הנך מנשיא יחיד מנשיא לא אתי דאיכא למיפרך מה לנשיא יא שכן אין בשמיעת קול תאמר ביחיד שכן ישנו בשמיעת קול וצבור מנשיא לא אתי דאיכא למיפרך מה לנשיא שכן אין בקרבנו נקבה יא נכתוב גבי צבור [ונייתי] יחיד ונשיא מינה איכא למיפרך מה לצבור שכן יאין חייבין אלא על העלם דבר עם שגגת מעשה מחדא ידעיה לא אתיא תיתי חדא ידעיה מתרתי לא נכתוב ידעיה גבי יחיד ותיתי מנשיא וצבור איכא למיפרך מה לנשיא וצבור שכן אינן בשמיעת קול תאמר ביחיד ונשיא שכן יא לא נכתוב קרא ידעיה גבי צבור ותיתי מידעיה ונשיא איכא למיפרך מה ליחיד ונשיא שכן יא בקרבן נקבה נכתוב לא נכתוב גבי נשיא ותיתי מידעיה ^(א) (דאינו בשמיעת הקול) ואי משום דיש בכל קרבנו נקבה יוכיח דאין בקרבנן נקבה עד דאית להון ידעיה לא מחייב למה לי דכתיב ידעיה גבי נשיא אם אינו ענין לגופיה דהא אתיא מיחיד וצבור תהו ענין להיכא דמתידע ליה בתר יום הכפורים דמיימי חטאת אביי אמר אי דלא כתיב ידעיה גבי נשיא מיחיד וצבור לא אתי משום דאיכא למיפרך מה ליחיד וצבור שכן אין עשוין להשתנות תאמר

למפשטיא לא ז' מדרב דימי ולא מדרבזי אלא מהא א חטא שאין מכיר בו אלא המקום יוה"כ מכפר א ומינה חטא שאין מכיר בו אלא המקום הוא דיוה"כ מכפר אבל דידע בה לא מכפר ואמר רב תחליפא אבוב דרב הונא משמיה דרבא חייבי מלקיות שעבר עליהן יוה"כ א חייב פשיטא מאי שנא מחייבי חטאות ואשמות ודאין סלקא דעתך דאמינא התם ממונא הוא אבל הכא דגופא הוא אימא לא קמ"ל והא אנן תנן ז' הודע ולא הודע עשה ולא תעשה לא קשיא הא דאתרו ביה הא דלא אתרו ביה אלא מעתה (סימן יולד"ת מצור"ע נז"ר סוטה בעגל"ה) ספק יולדת שעבר עליה יוה"כ ז' לא תייתר דהא כבר עליה יוה"כ דחטא שאין מכיר בו אלא המקום הוא א אמר רב הושעיא י לכל חטאתם ולא לכל טומאתם ולר' שמעון בן יוחי דאמר יולדת חוטאת היא מאי איכא למיזר א יולדת כי קא מיימי קרבן לאשתריו באכילת קדשים הוא ולא לכפרה מתיא אמר רב אשרי אף אנן נמי תנינא האשה שיש עליה חטאת העוף ספק ועבר עליה יוה"כ חייבת להביא לאחר יוה"כ מפני שמכשרתה לאכול בובחים אלא מעתה ספק מצורע שעבר א [עליו] יוה"כ לא מיימי דהא ז' עבר עליה יוה"כ דחטא שאין מכיר בו אלא המקום הוא אמר ר' אושעיא לכל חטאתם ולא לכל טומאתם והא ז' אמר ר' שמואל בר נחמני אמר ר' א [ויחנן על ו' דברים נגעים באים (סימן גג"ג ששל"ן) מצורע א כי מיימי לאו לכפרה מיימי אלא לאשתריו באכילת קדשים הוא אלא מעתה ספק נזיר שעבר עליו יוה"כ לא א מיימי קרבן דהא כבר יוה"כ דחטא שאין מכיר בו אלא המקום הוא אמר ר'

המביא אשם פרק שישי כריתות

כו.

לנדר עון. להודיע אס נעמאת: ולאדך לא יכופר. אין לך שום כפרה אלא זו עגלה ערופה על הספק והריגת ההורג על הודאי: על יוצאי מצרים. דכמיא אשר פדית א והרי כמה יו"כ עברו עליהן ועדיין הן צריכין לכפרה זו אס נמנא חלל צנייסי: יא) דכספיז קרא. או הודע גבי יחיד ונשיא ולצבור

דלא צריכי כולהו איכא למדרש מחד מהנך או הודע דלא צריך כל אימת דמתיידע ליה ואפילו לאחר יוה"כ: וקא פריך הש"ס פני מלריז צריכי דליי כפיז גבי יחיד הוה אמינא. יחיד צניי ידעיה ודאית שכן קל הוא שכל קרבנו נקצה אצל נשיא דמיימי שעיר זכר בשאר עצירות יא צבור כל קרבנו זכר אימנא התמיירו ובספק נמי ליימי חטאת: מה לנשיא שכן קל שאינו בשמיעת הקול דמלך לא מעיד ולא מעידנא אומי א: נשיא יא בקרבנו נקצה. צעזורה זרה דכתיב צעזורה זרה) ואס נפש אחת חטטא צשגגה יחיד ונשיא ומשיח צמשמע והקריצה צת צת שגמא לחטאת: צבור אין מייזין פר העלס דבר אלא על העלס דבר שהורו להס צ"ד שחלג מומר עס שגגת מעשה שאלנו צבור חלצ על פיהן: לא לצסוד ידעיש ציחיד וסימי מנשיא וצצור. הא ליכא למימר דליכא למימר יא למדיין וחזר הדין שאלר דוכמי דכי למרשה מה לנשיא שכן אינו צשמיעת הקול ליכא למימר צבור ויכחו דהא נשיא וצבור אינן צשמיעת הקול: לא לצסוד גבי ליצור וליסי מיחיד ומנשיא. דהכל ודלי נמי יא אין למדיין מלד מעשה דכי אמרינן מה לנשיא שכן יא בקרבנו נקצה ליכא למימר יחיד ויכחי דהא שנינן יא בקרבנן נקצה: הכי קרסינן דמאי פרכס דלי משום דייחיד כל קרבנו נקצה צצור ויכחי דאין בקרבנן נקצה ואי משום דאינו צשגגס מעשה יחיד ויכחי דישנו נמי צשגגס מעשה:

מה לנשיא שכן אין עשוין להשפוט.

ואף על גב דאין פריכא לאו קולא וחומרא היא הא אמרינן בכל השאר (מולינ קטו): על מה הלז פרכין כל דכו: שני יוחי חלב בהעלם אחד והודע לאחר תרי"א דשנייהו נחכפרו כאילו ידע שניהם לפי דמיון דכפרותו חמורה שאינו נקבה מסכפת ויחור מסכפת ויחיד או איצטרך לענין אי דאמר לעיל אמרו לו אכלת חלב או הודע ולא שיודעוהו אחרים דפטור כי במינישן והוי אמינא בהא כיון דלא כתיב או הודע דחייב. הריי זיל גליין: יא שכן אין בשמיעת קול. גליין ליתכן לא מיימי חטאת אלא בדיעבד דדאי אבל יחיד מיימי אפילו בדיעת ספק וקשה אי"כ אשם הלוי איכא משכחת וצריך לומר דהן סוגיא סבירי יא אם למקרא חטאת מיימי בספק ידעיה חתיכה אחת. הראשני זיל: יא נקבה תאמר בצבור שאין בקרבנו נקבה נכתוב גבי צבור ונייתי: יא יש בקרבנן נקבה ב שאין בקרבנן נקבה: פאן וצבור דמאי פרכת: פאן צבור יוכיח דאינו כו' דיש בקרבנו נקבה יחיד ויכחי דכל קרבנו נקבה ועד. ס"א צבור יוכיח דאינו בשמיעת הקול ואי משום דיש בקרבנו נקבה יחיד ויכחי דיש בקרבנו נקבה למה לו דכתיב: יא פאן ספק קרב בהרת לשיער לכן וטמא אתא ל' נמחק: פאן דאמר יאמר אם: פאן דכתיב אתא כ' נמחק: פאן צבורות וצבור כל: פאן על חיבת למדיין גרשן קל למעלה להורות כי ראוי למחק: פאן נמי ליכא למדיין חיבת דאין ליש:

שיטה מקובצת

א) לא מרב דימי אתא ד' נמחק: ב) ע"י בהודיעין א יוה"כ חייבין ס"א פשיטא כו' מחייבי חטאות ואשמות: ז' לא חיותי. חזמה דכ"פ דרשבתיא (דף פ ע"א) גבי שיער העפניו כחריך נמחק בשלמא הכא לא מצי לשנויי כדחתם חטאת אכל למה אינו משני כהנא: א) יולדת. ס"א מצורה מכפר לה כו': יא שעבר עליו יום הכפורים לא לייחור דהא עבר עליו יום הכפורים: א) ר' יתתן. יא: חיבת יתתן נמחק לויש: פאן מצורע מנפיעה איכפר ליה כו': יא לא לייחור קרבן אתא בו נמחק: יא חטאתה ולא לכל חטאתם. ס"א אלא למיחל עליו נזירות דטהרה הוא מיימי בחוס' סוטה (דף טו) גירסא [נמח] (אחרת) (ס"א): יא המקום חטאת מחיבת אמר עד חיבת אמר אביי נמחק: יא מתיאי קרבן לכרי: יא לא יניחי חטאת אתא בו נמחק: פאן יחיד וגבי חיבת חטאת נמחק: פאן צבור הני מצריך צריכי: יא מה ליחיד שכן כל קרבנו נקבה. גליין מ"ה משום דקל הוא בעי ידעיה ודאית אבל נשיא וצבור דחמורי דמיימי זכר אימא אספק נמי לייחי חטאת וקשה דאי בספק מיימי חטאת אשם הלוי איכא משכחת לה. ס"א ידיל דהריא איכא דאכל ספק חלב וחזר ואכל ספק חלב ונודע לו על אחת מהן ומיחי חטאת דנחכפר על שניהם וכי הדר ונודע לו על השניא לא מיימי חטאת דכבר נחכפר בראשונה לחכי אחי או הודע אליו דלא. ונראה דדורא על הספק לא מיימי חטאת אלא שם חלוי אף כי לא כתיב או הודע ומיהו ס"ד דמכפר בלא ידעיה כגון אכל

שני יוחי חלב בהעלם אחד והודע לאחר תרי"א דשניהם נחכפרו כאילו ידע שניהם לפי דמיון דכפרותו חמורה שאינו נקבה מסכפת ויחור מסכפת ויחיד או איצטרך לענין אי דאמר לעיל אמרו לו אכלת חלב או הודע ולא שיודעוהו אחרים דפטור כי במינישן והוי אמינא בהא כיון דלא כתיב או הודע דחייב. הריי זיל גליין: יא שכן אין בשמיעת קול. גליין ליתכן לא מיימי חטאת אלא בדיעבד דדאי אבל יחיד מיימי אפילו בדיעת ספק וקשה אי"כ אשם הלוי איכא משכחת וצריך לומר דהן סוגיא סבירי יא אם למקרא חטאת מיימי בספק ידעיה חתיכה אחת. הראשני זיל: יא נקבה תאמר בצבור שאין בקרבנו נקבה נכתוב גבי צבור ונייתי: יא יש בקרבנן נקבה ב שאין בקרבנן נקבה: פאן וצבור דמאי פרכת: פאן צבור יוכיח דאינו כו' דיש בקרבנו נקבה יחיד ויכחי דכל קרבנו נקבה ועד. ס"א צבור יוכיח דאינו בשמיעת הקול ואי משום דיש בקרבנו נקבה יחיד ויכחי דיש בקרבנו נקבה למה לו דכתיב: יא פאן ספק קרב בהרת לשיער לכן וטמא אתא ל' נמחק: פאן דאמר יאמר אם: פאן דכתיב אתא כ' נמחק: פאן צבורות וצבור כל: פאן על חיבת למדיין גרשן קל למעלה להורות כי ראוי למחק: פאן נמי ליכא למדיין חיבת דאין ליש:

נקבה מה שאין כן בנשיא ובצבור דמיימי זכר ולא מצי יליף מיחיד ולהכי איצטרך להו ידעיה לכל חל: ואי אמרת לכתוב

עין משפט ונר מצוה

בא א מיי פ"ג מהל' שגגות הלכה טו:
בב ב מיי פט"ו שם הלכה א [וש"פ מהל' מעשה הקרבנות ה' טו]:
בג א מיי פ"ג מהל' שגגות הלכה א:

תורה אור השלם

- ↑ ובפר על הקדוש משמאת בני ישראל ונפשיעיהם לכל חטאתם וכן יעשה לאהל מועד וישכן אהם בחוך שטמאת: ויקרא טו טז
- ↑ ולא תחישו את הארץ אשר אחם בה כי היום הוא יצויף את הארץ וְאָרֶץ לֹא יִכְפֹּר לָדָם אֲשֶׁר שָׁפַךְ בָּהּ בִּי יָבֵם בָּדָם שִׁבְבוּ: במדרש לה לג
- ↑ כפר לעמך ישראל אשר פדיתן וְאֵל תָּתֵן עָלָיו וְגַם יָקִים בְּרִית עִמָּךְ: ישראל עמך ונבפר ל' דברים: דברים כא ח

מוסף רש"י

הודע ולא הודע. צפ"ן דשמועות (ב) ספרס מגילת פין טענדע לו פסקין פין שלל טעדע לו פסקין קודם יום הכפורים יוה"כ מכפר (רש"י יח). ולא לכל חטאתם. וקרנן כדא חייט פל לפסרה אלא לטהרה טומאתה. לאלול צקדיס (שמונת ט). לאישתרוי באכילת קדשים. שיש טומאת שאלריק הסכוס כפרה לטהרן א חסנ וילדת ומלווע ויחי שנטמא (סוטה טו). על ז' דברים נגעים באים אלאנא על חטאת אחי קרבן דליה (שמונת טס). ספק מיר כו' לכל חטאת ולא לכל טומאה. וי מיימי מיר קרבן למחל עלים טמא (שמונת ט). כדמסי (מגדור) וי וסור לני אה ימי מיר ויחסיס הרשעוסי יפלו, ונזמת סכמוס הוא דלא חילא מלווע עד דמיימי קרבן (שמונת טס).

^[1] ז' יכופר לדס אשר שפך בה וגו' רב פאא אמר קרא צכפר לעמך ישראל וגו' (ראויה כפרה ז' שחכבר על יוצאי מצרים (א) השתא דאמרת חטא שאין מכיר בו אלא המקום יוה"כ לא יכופר כי מתיידע ליה בתר יוה"כ נמי לא יא מיימי חטאת אמר ר' ועיזא רבא מצית אמרת דכתיב קרא ידעיה גבי יא חטאת וגבי נשיא וגבי צבור יא צריכי דאי כתב קרא גבי יחיד הוה אמינא כולהון מיחיד לא אתאן